
Můj den v raném středověku

Kolonizace Šumavy

Elsa Procházková - 24/4 2020

Jmenuji se Eliška. Je mi deset let a pocházím z malé vesničky poblíž Prahy. Žilo by se mé rodině v ní docela dobře, nebýt toho, že jsme měli malé a neúrodné pole, a i o to jsme se museli se sousedy v jednom kuse přít. Proto se mí rodiče rozhodli, že půjdeme s lidmi, kteří se vydali osídlivat dlouhé pohoří mezi zeměmi českými a německými, a teď jsem společně s rodiči a mými třemi bratry, sedmiletým Josufem, pětiletým Franckem a dvouletým Janíkem na nejdělsí cestě našeho života. Jsme z domova už skoro týden a ti, co nás vedou tvrdí, že dnes dorazíme do míst, kde se chceme usídlit. Už včera jsme vešli do hor. Najednou k nám otec přistoupí, ukáže prstem na kopec porostlý vřesem, keři a mladými stromy a řekne, že to je náš nový domov. Líbí se mi tu. Mezi stromky teče potok a půda vypadá úrodně. Vyškrábeme se do svahu kopce a spatříme půvabný výhled. Muži se vydali do lesa najít a prosekat místo, kde postavíme naši vesničku, ženy odpočívají, děti si hrají a dobytek se pase. Chlapci našli opodál strouhu, ve které se páří žáby, tak se jdu podívat za nimi. Najednou uslyším matčino houknutí „ Pojď sem !“ Poslechnu. „ Mám pro tebe práci. Už je ti dost na to, aby ses postarala o vůz, ale běda ti, jestli s ním něco provedeš, jsou v něm skoro všechny naše věci,“ řekla mi důležitě matka. „ Ale matko, když je to tak důležité, neměla byste to udělat vy nebo otec ?,“ namítnu opatrně. „ Ne, otec má práci, a já se musím postarat o chlapce. Do práce a už nechci slyšet žádné omlouvání !,“ odsekne matka. Rázně došla ke strouze, do jedné ruky popadla Janíka, druhou vzala Francka za jeho ušmudlanou ručku a vydala se k lesu. „ Pojď, Josufe !,“ křikla za sebe. „ Ještě chvílku, matko...“ zaprosil Josuf, který právě vytáhl z potoka žábu, rozrýpal jí klacem a teď jí zkoumá. „ Ne,“ odsekla rázně matka, popadla ho za rameno a odtáhla pryč. Popohnala jsem krávy a vydala se za matkou. Matka měla pravdu, vůz obsahoval skoro všechny náš majetek : deset slepic a dva kohouty, látky a přízi, matčin kolovrat, otcovy nástroje, kotlík, kameny na pec, skrovné zásoby, náhradní šaty, semena najrůznějších ploidin, několik misek a lžic a motyky. U vozu je ještě přivázaných našich několik koz. Došla

---

jsem k lesu, prošla nahrubo prosekanou cestou, širokou tak akorát aby projel vůz a došla na mýtinu, kde otec a ostatní muži klestili podrost a stromky. „No to je dost, že jsi tady,“ uvítal mě otec. „Buď tak hodná a rozděluj oheň a uvař večeři. „Co mám uvařit, otče?“ zeptám se. „Míchanici,“ odpoví otec. „Tady máš křesadlo a dej se do toho.“ Přikývnu a dám se do práce. Po několika neúspěšných pokusech se mi podaří vykřísnout jiskru, ta chytí o troudu, přihodím klestí a několik klacků a za chvíli už mě příjemně hřejí plamínky ohně. Míchanici jíme skoro každý den. Vaří se tak, že smícháte to, co máte zrovna po ruce, dáte to všechno do kotlíku a doufáte, že se to bude dát jíst. Dnes jsem našla kus tvrdého chleba a několik vajec. Chléb jsem nakrájela na kousky a společně s vejci ho dala do kotlíku a chvíli vařila. Pak jsem ještě vzala placky, co zbyly od včera, míchanici rozlila do misek, do každé misky dala ještě dvě placky a rozdala jsem je. Všichni jsme se vrhli na jídlo jako smyslů zbavení. Od ranních tří placek jsme nejedli vůbec nic a měli jsme za sebou téměř celodenní pochod. Hned po jídle jsem ulehla a přemýšlela, co budu dělat zítra, ale než jsem stihla něco vymyslet, usnula jsem. Vstala jsem už za svítání a oblečená se do svých volných, umazaných šatů se bosky pouštím do práce. Rozdělám oheň, vypustím slepice, vyberu jim vejce, podojím dobytek, a připravím kaši. Po snídani vezmu dobytek a jdu ho pást do lesů. S sebou mám ještě džbáněk, do kterého sbírám lesní plody, nůši, do které sbírám dřevo a klestí, prut, kterým popoháním dobytek a kousek chleba k obědu. Takhle pasu od rána až do odpoledne. Pak se vrátím domů, kde okopávám s matkou až do setmění kus místa, kde budeme mít pole a chlapci s otcem kopou základy naší nové polozemní chýše. Pak ještě s Josufem vezmeme kameny a mokrou hlínu a postavíme pec, na které potom uvařím večeři. Spíme venku, bez příkrývky. Je teplo. Jsou tu nádherně vidět hvězdy, ještě hezčeji než u nás na vesnici. Usínám brzo, vždyť zítra mě čeká spousta práce...